

Vergaderjaar 1992-1993

22 893

Wijziging van de Gemeentewet en van een aantal andere wetten met het oog op de invoering van de Gemeentewet en vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Gemeentewet (Invoeringswet Gemeentewet)

B

ADVIES RAAD VAN STATE

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 8 oktober 1992

Bij Kabinetsmissive van 25 mei 1992, no. 92.004529, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt een voorstel van wet tot wijziging van de Gemeentewet en van een aantal andere wetten met het oog op de invoering van de Gemeentewet en vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Gemeentewet (Invoeringswet Gemeentewet).

1. Op grond van het bepaalde in de onderdelen A, BB, CC, DD en GG, van hoofdstuk I van het wetsvoorstel wordt de term «algemeen verbindende regels» in respectievelijk de inhoudsopgave, het opschrift van paragraaf 5 van hoofdstuk VIII en de artikelen 140, 145 en 178, eerste lid, van de Gemeentewet gewijzigd in: «algemeen verbindende voorschriften», zulks naar aanleiding van een toezegging dienaangaande in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer der Staten-Generaal (kamerstukken I, 19 403, nr. 64b, bladzijde 25). In het wetsvoorstel is, naar de Raad van State aanneemt abusievelijk, nagelaten ook in artikel 141 van de Gemeentewet het begrip

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 27 oktober 1992

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 25 mei 1992, nr. 92.004529, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies betreffende het ontwerp van wet houdende wijziging van de Gemeentewet en van een aantal andere wetten met het oog op de invoering van de Gemeentewet en vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van de Gemeentewet (Invoeringswet Gemeentewet) rechtstreeks aan de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 8 oktober 1992, nr. W04.92.0217, moge ik U hierbij aanbieden.

1. In onderdeel CC van het wetsvoorstel is voorzien in wijziging van de artikelen 140, eerste lid, en 141. De opmerking van de Raad van State dat artikel 141 abusievelijk niet is gewijzigd berust daarom naar ik aanneem op een misverstand.

«algemeen verbindende regels» te wijzigen in: algemeen verbindende voorschriften. Het wetsvoorstel ware op dit punt aan te vullen.

2. Onderdeel N van hoofdstuk I bevat een verruiming van de in artikel 89 van de Gemeentewet neergelegde incompatibiliteitenregeling ten aanzien van deelraadsleden, waardoor deze zoveel mogelijk gelijkgeschakeld wordt met die ten aanzien van raadsleden.

De Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) heeft weliswaar positief over deze aanvulling geadviseerd (advies met betrekking tot de invoeringswet nieuwe Gemeentewet van 17 oktober 1991), maar daarbij tevens gepleit voor een nog ruimere incompatibiliteitenregeling, door in het tweede lid van artikel 89 artikel 13 geheel van toepassing te verklaren, met dien verstande dat eveneens geen lid van de deelraad kan zijn de ambtenaar, door of vanwege het gemeentebestuur aangesteld of daaraan ondergeschikt en werkzaam ten behoeve van een commissie, als bedoeld in artikel 87 (de deelraad). Als voorbeeld van een zodanige ambtenaar heeft de VNG gewezen op een medewerker van een gemeentelijke accountantsdienst, die onder meer de deelgemeenterekening controleert, alsmede op een ambtenaar van gemeentepolitie die werkzaam is binnen het gebied van de deelgemeente. De minister geeft in de memorie van toelichting te kennen geen voorstander te zijn van een dergelijke aanvulling. Het criterium «werkzaam ten behoeve van de commissie» zou ertoe leiden dat alle incidentele werkzaamheden van gemeente-ambtenaren ten behoeve van de deelraad zouden leiden tot een verbod op het lidmaatschap van de deelraad, aldus de memorie van toelichting, terwijl voor gemeenteraadsleden geen algemeen verbod voor het verrichten van werkzaamheden ten behoeve van de gemeente geldt. De Raad wijst erop dat het niet overnemen van de door de VNG bepleite aanvulling ertoe leidt, dat bij voorbeeld gemeentepolitie-ambtenaren in een gemeente geen lid kunnen zijn van een gemeenteraad, maar politie-ambtenaren die werkzaamheden in een deelgemeente verrichten wel lid kunnen zijn van die deelgemeenteraad. Materieel vindt dus geen gelijkgeschakeling met raadsleden plaats. Het verdient dan ook aanbeveling artikel 89 van de Gemeentewet in vorenbedoelde zin verder aan te scherpen.

2. De opmerkingen van de Raad van State hebben mij aanleiding gegeven tot een nadere bezinning op de incompatibiliteitenregeling ten aanzien van deelraden. Principieel punt van overweging is of ambtenaren die aangesteld zijn door of ondergeschikt zijn aan de centrale gemeente deel mogen uitmaken van het bestuur van een deelraad. In ieder geval is het zo dat ambtenaren die aangesteld zijn door of ondergeschikt zijn aan een deelraad, geen deel mogen uitmaken van de raad van de centrale gemeente. Dit vloeit voort uit artikel 13, eerste lid, onderdeel h, van de Gemeentewet. Een deelraad is immers een orgaan van de gemeente, en valt dus onder de in genoemd artikelonderdeel gehanteerde term «gemeentebestuur». Een consequente gelijk-trekking van de incompatibiliteitenregelingen voor leden van gemeenteraden en leden van deelraden zou ertoe moeten leiden dat het verbod ook omgekeerd geldt: ambtenaren die zijn aangesteld door of ondergeschikt zijn aan het gemeentebestuur mogen geen lid zijn van een deelgemeenteraad.

Om alle onduidelijkheid te vermijden en alle risico van belangenverstremgeling uit te sluiten verdient een dergelijke regeling naar mijn oordeel de voorkeur. Ik teken daarbij nog aan dat het door de VNG voorgestelde criterium «en werkzaam ten behoeve van» als wettelijke norm niet geschikt is. Dit criterium is onvoldoende vastomlijnd. Het vorenstaande heeft mij ertoe gebracht de zinsnede «, onderdelen a tot en met g,» in het tweede lid van artikel 89 te schrappen. Op deze wijze wordt het gehele eerste lid van artikel 13, inclusief «ambtenaar, door of vanwege het gemeentebestuur aangesteld of daaraan ondergeschikt», in artikel 89 van overeenkomstige toepassing verklaard.

3. In onderdeel FF van hoofdstuk I worden de woorden «krachtens bijzondere wetten» in artikel 157, tweede lid, onder g, van de Gemeentewet vervangen door: «krachtens andere wetten dan deze». Deze wijziging houdt verband met de voorgestelde wijzigingen in de onderdelen R en W.

De desbetreffende bepaling van de Gemeentewet sluit overdracht uit van de bevoegdheid van de raad tot «het heffen van andere belastingen dan de rechten, genoemd in art. 228, de rechten waarvan de heffing krachtens bijzondere wetten geschiedt en de belastingen bedoeld in art. 61al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Wabm) (Stb. 1988, 133)». Op het eerste gezicht lijkt het voor de hand te liggen om, indien de term «bijzondere wetten» in de artikelen 109, 124 en 125 van de Gemeentewet wordt vervangen door «andere wetten dan deze», ook genoemd artikel 157 en eventuele andere bepalingen in deze wet in die zin aan te passen. Hieraan kleven evenwel ook nadelen. Zo leidt de thans voorgestelde redactie ertoe dan onderscheid wordt gemaakt tussen de Gemeentewet, andere wetten dan de Gemeentewet en de Wabm. De Wabm valt echter ook onder het begrip «andere wetten dan de Gemeentewet». Naar het oordeel van de Raad is de voorgestelde redactie dan ook geen verbetering. Bovendien is in artikel 30, eerste lid, onder a, van de Wet gemeenschappelijke regelingen (Wgr) (Stb. 1984, 669) een vergelijkbare regeling opgenomen. In dat artikel wordt onderscheid gemaakt tussen de rechten, bedoeld in artikel 272, onder i, van de Gemeentewet, de rechten waarvan de heffing geschiedt krachtens bijzondere wetten en de belastingen bedoeld in artikel 61al, eerste lid, Wabm. Soortgelijke bepalingen zijn voorts opgenomen in de artikelen 43, eerste lid, onder a, 54, eerste lid, onder a, 63, eerste lid, onder a, 76, eerste lid, onder a, en 86, eerste lid, onder a, van die wet.

Overigens wordt in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel (in een ander verband) ook nog het begrip «bijzondere wetten» respectievelijk «bijzondere wetgever» gehanteerd zonder dat dit onduidelijkheden oplevert (bladzijde 4, vijfde regel onder punt 3, en bladzijde 30,

3. De wijzigingen in de onderdelen R, W en FF strekken ertoe mogelijke discussies omtrent de interpretatie van de term «bijzondere wetten» in de wettekst te vermijden. Deze discussies leken te gaan ontstaan nadat de term «bijzondere wet» door amendering in artikel 109 terecht was gekomen. Door middel van de formulering «andere wetten dan deze wet» staat de bedoeling van de wetgever onomstotelijk vast. Daarbij acht ik het minder bezwaarlijk dat in onderdelen van de toelichting nog een enkele maal min of meer terloops de in het spraakgebruik meer gangbare term «bijzondere wet» of «bijzondere wetgever» wordt gehanteerd. Inderdaad is het zo dat ingevolge onderdeel FF van het wetsvoorstel in artikel 157 onderscheid wordt gemaakt tussen de Gemeentewet, andere wetten dan de Gemeentewet en de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Wabm). Het noemen van de Wabm is noodzakelijk in verband met het vaststellen van de delegatiebevoegdheid van de raad. Ingevolge artikel 157, tweede lid, onder g, kan de raad aan het college van burgemeester en wethouders en aan commissies bedoeld in artikel 82 de volgende bevoegdheden in de fiscale sfeer delegeren:

a. het heffen van de rechten, genoemd in artikel 228 van de Gemeentewet

b. het heffen van de rechten waarvan de heffing krachtens andere wetten dan de Gemeentewet geschiedt

c. het heffen van de belastingen bedoeld in artikel 61al van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne.

In het algemeen is het niet mogelijk dat de raad de bevoegdheid tot het heffen van belastingen overdraagt. Artikel 157 maakt hier een uitzondering op wat betreft de belastingen bedoeld in artikel 61al van de Wabm. Het apart noemen van deze categorie is bovendien noodzakelijk omdat «rechten» en «belastingen» in juridische zin niet gelijk zijn. De belastingen bedoeld in artikel 61al van de Wabm vallen niet onder de categorie «rechten waarvan de heffing krachtens andere wetten dan de Gemeentewet geschiedt».

Uit het vorenstaande blijkt dat de Gemeentewet in artikel 157 de Wabm weliswaar als afzonderlijke wet aanduidt, maar dat daaruit niet afgeleid kan worden dat de Wabm

halverwege de toelichting op artikel 6, A, B).

De Raad is dan ook van mening, dat onderdeel FF van het onderhavige wetsvoorstel ware te schrappen. Indien dit achterwege blijft, ware het onderdeel zodanig te herformuleren dat een juiste afbakening met de Wabm ontstaat.

4a. Onderdeel KKK van hoofdstuk I bevat een wijziging van artikel 287 van de Gemeentewet, dat bepaalt dat de intrekking van de oude gemeentewet geen gevolgen heeft voor de geldigheid van de op de dag voor de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet geldende besluiten. In onderdeel KKK wordt (onder andere) voorgesteld, dat besluiten die algemeen verbindende voorschriften inhouden welke in strijd zijn met de nieuwe Gemeentewet binnen twee jaren na de datum van inwerkingtreding van de Gemeentewet daarmee in overeenstemming worden gebracht of worden ingetrokken, en dat besluiten die bij het verstrijken van die termijn niet in overeenstemming zijn gebracht of zijn ingetrokken van rechtswege vervallen.

In de artikelsgewijze toelichting wordt hieromtrent gesteld, dat de huidige tekst van artikel 287 de mogelijkheid openlaat dat *niet-aangepaste verordeningen* onbeperkt rechtskracht zouden blijven behouden. De Raad merkt hierover op, dat zulks inderdaad niet wenselijk is, maar dat de thans voorgestelde constructie dat *niet-aangepaste verordeningen* na twee jaren van rechtswege vervallen uit een oogpunt van kenbaarheid van geldende regelgeving ook bezwaren oproept (punt 143 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek (AWT)). In de praktijk zal immers door justitiabelen steeds moeten worden nagegaan of een regeling (of een deel ervan) nog geldt. Daarbij komt nog, dat lang niet altijd duidelijk is of er al dan niet strijd is met de nieuwe Gemeentewet, zodat er in die gevallen twijfel ontstaat omtrent de vraag of het besluit van rechtswege is vervallen hetgeen tot rechtsonzekerheid kan leiden. Het lijkt daarom wenselijk te motiveren waarom niet kan worden volstaan met handhaving van de eerste volzin van het tweede lid en de vermelding in de memorie van toelichting dat genoemde termijn van twee jaren een termijn van orde is.

door de gemeentewetgever in algemene zin zou worden aangeduid als een afzonderlijke wet naast «andere wetten dan de Gemeentewet». Ik zie daarom geen reden tot wijziging van onderdeel FF van het wetsvoorstel op dit punt.

4a. Aanwijzing 143 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek bepaalt dat het afschaffen van bepalingen geschiedt door uitdrukkelijke intrekking. Aanwijzing 142 bepaalt dat het intrekken (of laten vervallen) van bepalingen bij voorkeur geschiedt door een regeling van gelijke orde. Intrekking door een regeling van hogere orde komt in aanmerking – aldus aanwijzing 142 – indien een hogere regeling dient ter vervanging van de in te trekken lagere regeling. Artikel 287 heeft betrekking op gemeentelijke algemeen verbindende voorschriften. Voor zover deze ten gevolge van de invoering van de nieuwe Gemeentewet ingetrokken zouden moeten worden, is de reden daarvoor niet dat de nieuwe Gemeentewet dient ter vervanging van de desbetreffende gemeentelijke regelgeving. Het is dus in ieder geval niet zo – voor zover de Raad van State dat met zijn opmerking zou hebben bedoeld – dat de wetgever de desbetreffende regelingen expliciet zou moeten intrekken. Het voorgaande neemt niet weg dat het uiteraard aanbeveling verdient dat de gemeentelijke wetgever zijn regelgeving zoveel mogelijk expliciet aanpast of intrekt. Ik merk in dit verband overigens op dat bepalingen in wetgeving in formele zin met betrekking tot het van rechtswege vervallen van lagere regelgeving meer voorkomen. Gewezen zij op artikel 123 van de huidige gemeentewet alsmede op artikel 194 van de nieuwe Gemeentewet.

Beperking van het nu voorgestelde tweede lid van artikel 287 tot de eerste volzin, waarbij wordt gemotiveerd dat de termijn van twee jaar een termijn van orde is, is naar mijn oordeel niet wenselijk. Daarmee blijft immers het risico bestaan dat niet aangepaste algemeen verbindende voorschriften hun rechtskracht voor onbepaalde tijd behouden. Dit is ongewenst.

b. Los van het voorgaande is bij de Raad de vraag gerezen of een niet-aangepaste verordening in zijn geheel van rechtswege vervalt of slechts voor zover deze in strijd is met de nieuwe Gemeentewet.

Indien de voorgestelde tweede volzin van het tweede lid van artikel 287 toch gehandhaafd blijft, ware de redactie van de bepaling in ieder geval in dit opzicht te verduidelijken.

Verder wijst de Raad erop, dat de in dit wetsvoorstel voorgestelde bepaling volgens de memorie van toelichting ten doel heeft dat algemeen verbindende voorschriften die inhoudelijk niet stroken met de nieuwe Gemeentewet worden aangepast. «Daarbij zullen tegelijk de nodige formele aanpassingen kunnen worden verricht (bv. aanpassingen van verwijzingen). Mocht de situatie zich echter voordoen dat een algemeen verbindend voorschrift inhoudelijk niet in strijd is met de nieuwe Gemeentewet, terwijl een verwijzing niet is aangepast, dan ben ik van mening dat dat niet tot gevolg heeft dat het betrokken algemeen verbindende voorschrift om die reden na twee jaar vervalt», zo vermeldt de toelichting.

Naar het oordeel van de Raad ware dit onderscheid tussen formele en inhoudelijke aanpassingen in ieder geval in de wettekst zelf te maken.

Tenslotte is bij de Raad de vraag gerezen welke bepalingen worden bedoeld in de zinsnede «met uitzondering van de bepalingen in deze wet met betrekking tot de wijze van totstandkoming» in de eerste volzin van het voorgestelde tweede lid van artikel 287 van de Gemeentewet. Hierover ware duidelijkheid te verschaffen in de memorie van toelichting.

5. In hoofdstuk III, artikel 11, onderdeel B, wordt artikel 21 Wgr gewijzigd. Deze wijziging houdt blijkens de memorie van toelichting verband met artikel 44 van de Gemeentewet. In het vierde lid van artikel 44 van de Gemeentewet wordt bepaald, dat wethouders geen vergoedingen genieten voor werkzaamheden, verricht in nevenfuncties die zij vervullen uit hoofde van het wethoudersambt, en dat, indien deze vergoedingen wel worden uitgekeerd, zij worden gestort in de gemeentekas. Het vijfde lid bepaalt, dat van het bepaalde in het vierde lid door de

4b Het is de bedoeling dat verordeningen na de termijn van twee jaar van rechtswege vervallen, voor zover zij inhoudelijk in strijd zijn met de nieuwe Gemeentewet. Op dit punt is de voorgestelde aanpassing van artikel 287 inderdaad niet duidelijk. In het tweede lid van artikel 287 is thans uitdrukkelijk aangegeven dat het gaat om inhoudelijke strijd. Bovendien is expliciet vermeld dat verval van rechtswege betrekking heeft op besluiten, of onderdelen daarvan, zodat strijd op een enkel onderdeel niet leidt tot verval van rechtswege van het gehele in het geding zijnde besluit.

In verband met het feit dat nu is verwoord dat het gaat om inhoudelijke strijd, is de zinsnede «met uitzondering van de bepalingen met betrekking tot de wijze van totstandkoming» in het voorgestelde tweede lid van artikel 287 geschrapt.

5. De wijziging van artikel 21 van de Wet gemeenschappelijke regelingen houdt verband met de bepaling in de artikelen 44 en 66 van de Gemeentewet dat wethouders en burgemeesters geen vergoedingen mogen genieten voor werkzaamheden, verricht in nevenfuncties die zij vervullen uit hoofde van hun ambt. Indien zij toch vergoedingen ontvangen moeten deze vergoedingen in de gemeentekas worden gestort. Bij wethouders kan de raad van deze regeling in bijzondere gevallen ontheffing verlenen. Aangezien wethouders en burgemeesters een functie in een

raad in bijzondere gevallen ontheffing kan worden verleend.

Artikel 21 Wgr, eerste lid, bepaalt, dat de leden van het openbaar lichaam of van het gemeenschappelijk orgaan een vergoeding voor hun werkzaamheden en een tegemoetkoming in de kosten kunnen ontvangen. De regeling van de vergoeding aan de leden van het bestuur voor hun werkzaamheden is in de voorgestelde wettekst (ongewijzigd) vervat in het tweede lid van artikel 21.

Het voorgestelde derde lid, dat niet in de vigerende tekst voorkomt, bepaalt, dat «in afwijking van het tweede lid» de leden van het bestuur die de functie van wethouder vervullen, een vergoeding voor hun werkzaamheden kunnen ontvangen, in het geval toepassing wordt gegeven aan artikel 44, vijfde lid, van de Gemeentewet.

Bij de Raad is de vraag gerezen, waarin de afwijking van het tweede lid is gelegen, c.q. wat de noodzaak is om de mogelijkheid van vergoeding aan wethouders voor hun werkzaamheden ten behoeve van een gemeenschappelijk orgaan afzonderlijk te regelen voor de gevallen waarin toepassing wordt gegeven aan artikel 44, vijfde lid, van de Gemeentewet. Deze mogelijkheid bestaat, ziet de Raad het goed, reeds op grond van het tweede lid. Als bedoeld is dat vergoedingen aan vorenbedoelde functionarissen alleen kunnen worden uitgekeerd indien toepassing is gegeven aan artikel 44, vijfde lid, van de Gemeentewet, ware dit duidelijk in de wettekst tot uitdrukking te brengen. In ieder geval ware nader toe te lichten waarom het derde lid tegen de achtergrond van het vorenstaande wenselijk is.

6. De artikelen 1 en 4 van hoofdstuk XI zijn overbodig, nu deze wijzigingen reeds zijn opgenomen in de Wet van 30 mei 1990, houdende wijziging van een aantal sociale zekerheidswetten (technische verbeteringen mede in verband met de stelselherziening sociale zekerheid) (Stb. 316). Deze artikelen waren dan ook te schrappen.

7. De wijziging in artikel 6, onderdeel B, van hoofdstuk XII (het voorgestelde artikel 8, derde lid, van de Drank- en Horecawet), alsmede de wijziging in artikel 7 van

openbaar lichaam en gemeenschappelijk orgaan als bedoeld in de Wet gemeenschappelijke regelingen altijd vervullen uit hoofde van hun ambt, zouden eventuele vergoedingen van dat openbaar lichaam respectievelijk gemeenschappelijk orgaan steeds naar de gemeentekas vloeien. Om deze reden is het niet zinvol dat wethouders en burgemeesters vergoedingen genieten uit hoofde van hun werkzaamheden voor een openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan. Voorts is het niet wenselijk dat secretarissen een vergoeding voor werkzaamheden van een openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan ontvangen. Het betreft hier immers functionarissen die reeds full-time worden bezoldigd. Werkzaamheden voor een openbaar lichaam of gemeenschappelijk orgaan moeten worden geacht deel uit te maken van de vervulling van de functie van secretaris, zodat een afzonderlijke vergoeding voor werkzaamheden niet op zijn plaats is. Ten onrechte is in het voorgestelde tweede lid van artikel 44 niet opgenomen dat een vergoeding voor werkzaamheden niet kan worden toegekend aan bestuursleden die de functie van burgemeester, wethouder of secretaris vervullen. De tekst van het wetsvoorstel is ter zake aangepast. Met deze aanpassing wordt tevens duidelijk waarom het nu voorgestelde derde lid een van het tweede lid afwijkende regeling bevat. In het geval dat een gemeenteraad gebruik gemaakt van de bevoegdheid ontheffing te verlenen van het verbod van neveninkomsten uit functies die uit hoofde van het wethoudersambt worden vervuld, kan ook het verbod om een vergoeding voor werkzaamheden ten behoeve van het openbaar lichaam of het gemeenschappelijk orgaan toe te kennen, worden opgeheven.

6. De opmerking van de Raad van State is terecht. De artikelen 1 en 4 zijn geschrapt.

7. Artikel 6, onderdeel B, is aangepast in verband met de Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en

hoofdstuk XII (het voorgestelde artikel 7 van de Wet ambulancevervoer) waren af te stemmen op de wijzigingen die in de desbetreffende wetten zijn aangebracht bij de Wet van 22 mei 1991 tot wijziging van diverse wetten in verband met vereenvoudiging van regelgeving en vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394).

8. De nummering c.q. de indeling van het onderhavige voorstel van wet is niet overzichtelijk en bovendien in strijd met punt 122 AWT. Punt 122 AWT ware bij de nummering in aanmerking te nemen, waarbij zij aangetekend dat de hoofdstukindeling op zich gehandhaafd kan blijven maar dat de nummering van de artikelen doorlopend dient te zijn.

9. Voor enkele redactionele kanttekeningen moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

vergroting van gemeentelijke en provinciale beleidsvrijheid (Stb. 394). Om dezelfde reden is artikel 7 geschrapt.

8. Een doorlopende nummering wordt niet met zoveel woorden geëist in aanwijzing 22 van de Aanwijzingen voor de wetgevings-techniek. Naar mijn oordeel is de thans gekozen systematiek niet onoverzichtelijk. Zij sluit bovendien aan bij in omvangrijke aanpassingswetgeving gehanteerde technieken. Gewezen kan worden op de Wet van 4 juni 1992, houdende aanpassing van een aantal wetten aan de eerste tranche van de Algemene wet bestuursrecht (Stb. 1992, 422).

9. De redactionele kanttekeningen van de Raad van State zijn in het voorstel en in de toelichting verwerkt.

Overigens is van de gelegenheid gebruik gemaakt nog enkele technische wijzigingen in het wetsvoorstel aan te brengen. Het betreft de volgende punten:

a. Aan onderdeel G van hoofdstuk I zijn twee onderdelen toegevoegd, strekkende tot technische verbetering van het vierde lid van de artikelen 44 en 66 van de Gemeentewet.

b. Na onderdeel U van hoofdstuk I is een onderdeel Ua toegevoegd, waarin een verduidelijking van artikel 122 van de Gemeentewet is opgenomen.

c. Na onderdeel FF van hoofdstuk I is een onderdeel FFa toegevoegd, strekkende tot schrapping van artikel 166 van de Gemeentewet. Deze schrapping vloeit voort uit de schrapping van artikel 125k van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering waarnaar in artikel 166 wordt verwezen.

d. Onderdeel KKK van hoofdstuk I is nader aangevuld. Aan artikel 287 van de Gemeentewet worden een derde, een vierde en een vijfde lid toegevoegd. Deze aanpassing strekt ertoe te verzekeren dat gedeputeerde staten na de inwerkingtreding van de nieuwe Gemeentewet de mogelijkheid houden, zo dat nodig

mocht blijken, de jaarwedde van wethouders en gemeentesecretarissen vast te stellen over de periode gelegen vóór die inwerkingtreding.

e. Aan hoofdstuk IV is artikel 3 toegevoegd.

f. De artikelen 8 en 9 van hoofdstuk VII zijn aangepast omdat de wetsvoorstellen waarin naar deze artikelen werd verwezen, inmiddels tot wet zijn verheven. Voorts zijn aan dit hoofdstuk de artikelen 10, 11 en 12 toegevoegd.

g. Artikel 2 van hoofdstuk XI is geschrapt, omdat de Veiligheidswet 1934 is ingetrokken.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,
W. Scholten

Ik veroorloof mij U in overweging te geven, het hierbij gevoegde gewijzigde ontwerp van wet en de gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
P. Dankert

Lijst van redactionele kanttekeningen, behorende bij het advies no. W04.92.0217 van de Raad van State van 8 oktober 1992.

Wetsvoorstel

– In artikel 5 van hoofdstuk II ware «Wet tijdelijke voorzieningen in verband met de reorganisatie van de politie» te wijzigen in: Wet tijdelijke voorzieningen in verband met de reorganisatie van het politiebestedel.

– In artikel 3 van hoofdstuk III ware «Stb. 1887, 67» te wijzigen in Stb.1948, I 393.

– In artikel 13, onderdeel B, van hoofdstuk III ware de vindplaats van de Wet milieubeheer op te nemen.

– In artikel 2 van hoofdstuk IV ware «Stb. 1986, 286» te wijzigen in: Stb.1986, 256.

– In artikel 1 van hoofdstuk V ware «Wet op de motorrijtuigenbelasting (Stb. 1966, 332)» te wijzigen in: Wet op de motorrijtuigenbelasting 1966 (Stb.332).

– In artikel 1 van hoofdstuk VI ware «Stb. 1922, 43» te wijzigen in: Stb.1948, I 284.

– In artikel 3 van hoofdstuk VI ware «Stb. 1962, 370» te wijzigen in: Stb.1980, 6.

– In artikel 6, onderdeel D, van hoofdstuk VII ware «artikel 43» te wijzigen in: artikel 43, derde lid.

– In artikel 1 van hoofdstuk IX ware «Pandhuiswet (Stb. 1910,

321)» te wijzigen in: Pandhuiswet 1910 (Stb.321).

– In artikel 7 van hoofdstuk XI ware «Stb. 1986, 565» te wijzigen in: Stb.1987, 92.

– In artikel 2 van hoofdstuk XII ware «Stb. 1919, 524» te wijzigen in: Stb.1958, 72.

– In artikel 5 van hoofdstuk XII ware «Stb. 1963, 18» te wijzigen in: Stb.1990, 468.

Memorie van toelichting

– Bij de verwijzingen in de memorie van toelichting naar kamerstukken ware punt 109 van de Aanwijzingen voor de wetgevings-techniek (AWT) in acht te nemen.

– Op grond van punt 6 AWT verdient het gebruik van een hoofdletter aanbeveling voor de aanduiding van bepaalde ministers.

– In de toelichting op onderdeel EE van hoofdstuk I ware «onderdeel OO» te wijzigen in: onderdeel QQ.

– Op bladzijde 28 van de memorie van toelichting ware de verwijzing in de tweede alinea naar hoofdstuk I, onderdeel LLL, te wijzigen in een verwijzing naar hoofdstuk I, onderdeel MMM.

– In de toelichting op artikel 5 van hoofdstuk VII waren de woorden «bij laatstgenoemde bepaling» te wijzigen in: bij artikel 6, onderdeel A, van hoofdstuk VII.